

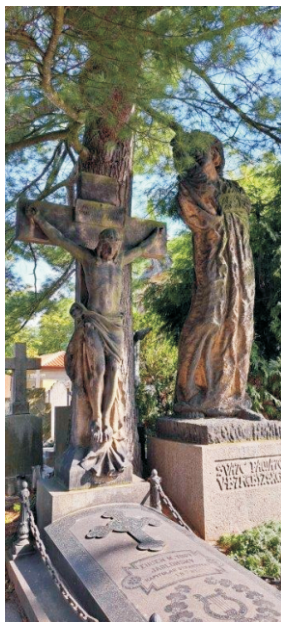
Ročník 28

Číslo 7

1. 11. 2023

NA KONCI KAŽDÉHO TUNELU JE SVĚTLO...

Draží přátelé,
prožíváme dny, které jsou pro nás naplněné vzpomínkami. Stojíme totiž u hranice, kterou je lidská smrt. Jedni z nás jsou na straně časného světa a druzí už vstoupili do věčnosti. Tuto hranici lze proniknout jenom vzpomínkou a pro věřícího člověka modlitbou. Často nás to však naplňuje strachem a obavami, které plynou z nejistoty. Člověk to, co reálně nezná a nevyzkoušel, jaksi vnímá jako něco, co ho snad i děsí. Zvláště to na nás doléhá v těchto časech, když vidíme tisíce obětí nesmyslných konfliktů, které zuří na mnoha místech tohoto světa. Jak lehké je přijít o život v jeho rozkvětu. Je toto čas jakési podzimní deprese? Mám to vnímat jako něco, co mě přivádí k myšlence, že stejně nic nemá smysl? Možná někde v pozadí zaznívá hlas starozákonního kazatele: „Marnost nad marnost...“ Mohli bychom pokračovat v tomto duchu a ponořit se do duševního drásání, ale to není cesta, ke které nás zve Bůh. Záměr Boží je, abychom měli život a měli ho v hojnosti. Proto hned jako první si uvědomujeme, že každý z nás dostal ten nesmírný dar, a to je dar žít a být a naplnit to, co ode mne Stvořitel očekává. Někdy podlehneme tlaku života dnešních časů a zmocňuje se nás forma lhostejnosti. Jakoby pořád zazníval výkřik: „To nemá význam.“ Tak to nějak mohli prožívat učedníci, kteří viděli Ježíše na kříži. Viděli oběť, viděli lásku, ale zároveň konec všeho. My ale vidíme dál, a to v setkání s živým Ježíšem. Dokážeme naplnit svůj každý den smyslem a novým rozhodnutím žít v dynamice, která přináší mnoho nových a krásných

zkušeností mně a mým drahým.

Možná jsme se tak nějak zapomněli dívat do dálky a příliš hledíme jenom na to, co máme před sebou. Je důležité žít v naději pro věci a časy budoucí. Když budeme v těchto dnech navštěvovat hroby blízkých, máme jeden velký úkol. Nejenom zapálit svíčku a položit kytici, ale také povzbudit sebe ve víře v propojení toho, co prožívám, a věčnosti. A když máme s sebou děti, je to moment pro hlubokou evangelizaci. Je krásné, že jim řekneme: tu je dědeček a babička, kteří tě měli rádi. Jenom jsme zapomněli na to nejdůležitější, a to dodat: oni stále žijí a stále tě milují a pomáhají ti přímo u Boha, kde se s nimi potkáš, když budeš žít statečně a naplněný život. Dítě lehce porozumí, že život přesahuje hranici tohoto světa a to, co žijeme, má smysl pro věčnost. Také pro nás dospělé se stane hřbitov místem naděje a naplnění Božích příslibů, a také ujištěním, že nic není ztraceno, ale všechno je zapsáno u našeho Otce.

Draží moji, z ticha hřbitova vás zvu do ticha kostela. Hrob je místo, kde se tělo stane prachem, v kostele před svatostánkem vnímám Tělo pulzující nikdy nekončícím životem. Měsíc listopad bude pro nás příležitostí setrvat v tichu před Ježíšem a pocítit pulzující život. Jsou to chvíle adorace a meditace, kde zůstanu v klidu a nechám mluvit Boha. Možná by nebylo k zahazení nechat se unášet rytmem pulzujícího Srdce, které máme na oltáři. Vnímát tu skutečnost, že tu tluč Boží Srdce pro mě, protože mě miluje. Využijme tyto chvíle a Bůh k nám v tichu bude šeptat.

o. Marian

www.faslavicin.cz

Zabojujeme za naše zemřelé

První listopadový týden je zacílen na pomoc zemřelým. Jak správně modlitbu za zemřelé chápat a co je jejím smyslem? Kde má své kořeny a jak našim zemřelým můžeme pomoci my?

Jak správně chápat modlitbu za zemřelé?

Modlitba za zemřelé patří mezi **přímluvné modlitby**. Věříme-li, že modlitba pomáhá živým lidem, proč bychom se neměli modlit i za ty mrtvé? Když se za ně modlíme, tak prosíme o zkrácení jejich očištného utrpení, tj. aby co nejdříve uznali a přijali vše, co poznávají v Ježíšově pohledu lásky jako nedostačující.

Na zemřelé pamatujeme kromě jiného minimálně dvakrát při každé mši svaté – při přímluvách a v eucharistické modlitbě – a dále také v denní modlitbě církve.

Co je smyslem modliteb za zemřelé?

„Smrt je konec pozemského putování člověka, času milosti a slitování, který mu Bůh dopřává, aby naplnil svůj pozemský život podle Božích záměrů a aby rozhodl o svém posledním osudu.“ (KKC 1013)

Východní otcové chápou smrt jako **přechod do lepšího života**, který je dán jasným viděním a poznáním Boha tváří v tvář. A člověk, jestliže během života nedorostl do podoby Boha, bude po fyzické smrti dále očišťován. Smyslem této **očisty** (pokání) je především **proměnit všechno, co nebylo v životě nasměrováno na Krista**. Dokonce se člověk musí očistit i z nevykonaných činů či z neúplného naplnění svého poslání, které Bůh každému člověku ve větší či menší míře dává. Papež **Benedikt XVI.** k tomu ve své encyklice *Spe salvi* napsal: *„Duším zemřelých může být poskytnuto občerstvení a posílení prostřednictvím eucharistie, modlitby a almužny. Fakt, že láska může dosáhnout až na onen svět, že je možné vzájemné obdarování a přijetí, kterými zůstáváme spojeni jedni s druhými citovým poutem i přes hranici smrti, bylo základním přesvědčením křesťanství během všech staletí a představuje dodnes útěšnou zkušenost. Kdo by nezakusil potřebu dát svým drahým, kteří jsou již na onom světě, znamení dobroty, vděčnosti nebo žádosti o odpuštění?... Měli bychom si uvědomit, že člověk není monáda uzavřená sama do sebe. Naše existence jsou v hlubokém společenství mezi sebou a prostřednictvím mnohotvárných interakcí jedna s druhou spojeny. Nikdo nežijeme sám. Nikdo nehřeší sám. Nikdo není spasen sám. Do mého života neustále vstupuje život těch druhých: ve zlém i v dobrém. Má přímluva za druhého tak není věcí jemu cizí, nějakou vnější věcí ani po smrti. V této propojenosti bytí může moje poděkování jemu, moje modlitba za něho, znamenat malou část jeho očištění.“* (čl. 48)

Jak můžeme našim zemřelým pomoci?

● Modleme se za zemřelé

Vzpomeňme na své zemřelé každý den v modlitbě, poděkujme Bohu za setkání s nimi a svěťme je Božímu milosrdenství. Při modlitbě můžeme např. rozsvítit svíčku, která nám připomíná samotného Krista, který je naším světlem.

● Nechme za zemřelé sloužit mši svatou

Dnes je běžným jevem, že se nejčastěji kolem data úmrtí nechává za zesnulého nebo celou rodinu sloužit mše svatá. Je ale dobré se této mše také zúčastnit a nejen za ni panu faráři zaplatit. Je to příležitost, aby se při zádušní mši svaté za zemřelého přimlouvala celá rodina společně. O důležitosti **eucharistické oběti** byla přesvědčena již ve 4. století sv. Monika, když adresovala tato slova svému synovi Augustinovi a jeho bratrovi: *„Pochovejte toto tělo kdekoli a nedělejte si s tím starost. Jen o to vás prosím, tam, kde budete, pamatujte na mě u oltáře Páně.“*

● Získávejte pro zemřelé odpustky

Začátek listopadu je tradičně spojený s možnostmi získat pro své zemřelé odpustek, dokonce i plnomocné. **„Odpustek znamená, že se před Bohem odpuštějí časné tresty za hříchy, jejichž vina byla zahlazena; je to odpuštění, které náležitě připravený věřící získává za určitých podmínek za pomoci církve, které jako**

služebnici vykoupení přísluší rozdělovat a používat poklad zadostičinění Krista a svatých,“

uvádí Katechismus katolické církve. (KKC 1471) „Protože zemřelí věřící, kteří se očišťují, jsou také členy téhož společenství svatých, **můžeme jim pomáhat, mimo jiné tím, že pro ně získáváme odpustky, aby byli zproštěni časných trestů**, které si zasloužili za své hříchy,“ stojí dále v katechismu (KKC 1479) Plnomocné odpustky přivlastnitelné pouze duším v očistci můžeme získat

1. listopadu odpoledne a 2. listopadu po celý

den při návštěvě kteréhokoli kostela. Kromě tří obvyklých podmínek (svátost smíření, sv. přijímání a modlitbě na úmysl svatého Otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a Vyznání víry. Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštívíme-li hřbitov a pomodlíme se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

● Odpuštějme našim zemřelým

Odpuštějme a prosme za milost, abychom dokázali odpustit.

● Čiňme za zemřelé zástupné pokání

Pokud zjistíme nějaké závažnější věci ze života našich zemřelých, můžeme za ně zástupně, jako prorok Daniel (Da 9), činit pokání. Můžeme se např. vydat na **pout'** na nějaké poutní místo, pravidelně se po nějakou dobu modlit **litanie, nověnu** aj.... a prosit o odpuštění a požehnání do naší rodiny.

● Dávejme almužnu za zemřelé

Církev také doporučuje almužnu za zemřelé. Již ve 4. století sv. Jan Zlatoústý uváděl: *„Pojďme jim na pomoc a vzpomínejme na ně. Proč bychom měli pochybovat o tom, že naše obětní dary za mrtvé jim přinášejí nějakou útěchu?“*

Kde má modlitba za zemřelé své kořeny?

Během pronásledování v prvních staletích někteří křesťané ze slabosti zapřeli svou víru v Krista, ale později se chtěli vrátit, a tak prosili o smíření s církví. Těmto lidem bylo uloženo dlouhé pokání a často se stalo, že mnozí, než ho vykonali, zemřeli. V této situaci začali pastýři hledat různá řešení, která by potvrdila, že **kajníci mohou své pokání dokončit i po fyzické smrti**, protože za života chtěli mít účast na Kristově životě. Opírali se tak o horské kázání: *„Dohodni se se svým protivníkem včas, dokud jsi na cestě k soudu, aby tě neodevzdal soudci a soudce žaláříkovi a byl bys uvržen do vězení. Amen, pravím ti, **odtud nevyjdeš, dokud nezaplatíš do posledního haléře.**“* (Mt 5, 25n) Na základě tohoto místa v Písmu začali otcové uvažovat o tom, že **možnost pokání neexistuje pouze na tomto světě, ale i po smrti**, protože řecké slovo označující žalář (filaké) označovalo také říši zemřelých. „Církev již od prvních dob uctívala památku zemřelých, přimlouvala se za ně a přinášela zvláště eucharistickou oběť, aby, očištění, mohli dosáhnout blaženého patření na Boha,“ uvádí katechismus (KKC 1032) a cituje sv. Jana Zlatoústého: *„Neváhejme a pojďme na pomoc těm, kteří jsou mrtví, a obětujme za ně své modlitby.“*

Píše se o modlitbě za zemřelé v Bibli?

Ve Starém zákoně je známý příběh Judy Makabejského, který u padlých spolubojovníků našel sošky bůžků, které Zákon Židům zakazuje. V tom viděli příčinu, proč bojovníci padli. „Ale potom **prosili a modlili se, aby jim byl ten přestupek plně odpuštěn...** Nato uspořádal ve vojsku sbírku a poslal do Jeruzaléma dva tisíce drachem, aby byly **přineseny oběti za padlé**. Bylo to krásné a šlechetné jednání, vždyť Juda přitom myslel na vzkříšení. Kdyby nebyl přesvědčen, že padlí vstanou, bylo by zbytečné a marné modlit se za mrtvé. **On však byl přesvědčen, že těm, kdo zemřeli ve zbožnosti, je připravena nejkrásnější odměna.** To je vznešená a zbožná myšlenka – proto dal přinést smířící oběti za mrtvé, aby jim byly odpuštěny hříchy.“ (2 Mak 12, 42-46)

www.cirkev.cz

Nic srdce nenaplnuje víc než přející mysl vůči druhému.

sv. Terezie z Lisieux

Život je putováním

„Až bude stan našeho pozemského života stržen, čeká nás příbytek od Boha, věčný dům v nebesích.“ (2 Kor 5, 1)

Lidský život je putováním. K jakému cíli? Jak nalézt cestu? Je to, jako kdybychom na plavbě po často temném a rozbouraném moři dějin vzhlíželi ke hvězdám, aby nám ukazovaly cestu. Světlo samotné je Ježíš Kristus, slunce, které vyšlo nad všemi temnotami dějin. Abychom k tomu světlu dospěli, potřebujeme i nám blízká světla – osoby, které světlo čerpají z jeho světla a podle nichž se tak můžeme orientovat při svém putování. (Benedikt XVI.)

„Svítlnou mým nohám je tvé slovo a světlem na mé stezce.“ (Žalm 119, 105)

Hledat Boha je dobrodružství. Nikdo z nás ale předem neví, kudy naše cesta k Bohu povede. Vydáváme se na cestu bez mapy, jako se vydali mudrci, kteří se přišli poklonit nově narozenému Kristu. Mnohdy máme dojem, že jsme sešli z cesty, že bloudíme a že jdeme oklikami. Jsme-li však rozhodnutí Boha najít, bude naše stezka v jeho očích vždy přímá. Jediná věc nás může skutečně zavést na scestí, a sice že ztratíme z obzoru pevný cíl. Není-li jím totiž Bůh, počítejme s tím, že promarníme hodně času. Nevíme-li už, kam směřujeme, vnitřně se unavíme a zestárneme. Máme-li však pořád Boha před očima, naše srdce si uchová mládí a svěžest. Víra je hvězdou, jež nás vede k cíli. Po všechny dny a noci života, ve všech údolích i na vrcholcích hor máme vždycky vztažný bod. (Wilfrid Stinissen)

„Ukaž mi své cesty, Hospodine, a pouč mě o svých stezkách. Ved' mě ve své pravdě a uč mě, neboť ty jsi Bůh, můj spasitel.“ (Žalm 25)

Po celý svůj život jsem zakoušel Ježíšovu přítomnost, zvláště ale v kritických okamžicích. Nevěřím v Boha některých teologů, kteří

o něm mluví abstraktně a často nesrozumitelně.

Já věřím v Boha, který je mi neustále nablízku, přítomen se svou nezměrnou láskou. Prožíval jsem na cestě životem stále jeho přítomnost a přispění. Cítil jsem se vždy zcela v jeho rukou. Bůh je pevnou půdou pod mýma nohama. Na vlastní kůži jsem zakusil, že obrácí k dobrému všechno v životě těch, kteří ho milují. Když už nevíš, jak dál, leť poslepu jako pilot v mlze a svěť se vedením toho druhého – neviditelného. (Phil Bosmans)

„Veleb Boha v každé době a žádej od něho, aby řídil tvé cesty a všechny tvé stezky.“ (Tob 4, 19)

Naše náboženství nás učí nezajištěnosti, spoléhání na Boha a vnímání všeho jako projevu milosti. Je to náboženství, jehož základy jsou položeny na cestách, v cizině, v nejistém putování – v příběhu Abraháma, který opustil své město a šel pryč do neznáma, i v příběhu Mojžíše a jeho putování v Sinajské poušti. V těchto dvou archetypálních událostech se formovalo židovství. V Novém zákoně se Spasitel světa narodil nikoli v zařízené porodnici, nýbrž na cestách, improvizovaně, v jeskyni, a později bude mluvit o tom, že sice **ptáci mají hnízda a lišky doupata, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil** (Lk 9, 58) A Ježíš nás dokonce před tou zajištěností varuje. (Marek Orko Vácha)

Pán se totiž rozhodl, že kvůli nám, kteří jsme jeho tělem, sám předem půjde naší cestou v tom svém těle, ve kterém zemřel, vstal z mrtvých a vstoupil na nebesa; aby tak jeho údy s důvěrou očekávaly, že i ony se dostanou tam, kam je předešla hlava... (svatý Augustin)

„Hledej blaho v Hospodinu, svou cestu svěř Hospodinu, doufej v něho, on sám bude jednat.“ (Žalm 37, 4-5)

zdroj: www.vira.cz

MODLITBA ZA MÍR

*„Hospodine, slyš můj hlas, když volám,
smiluj se nade mnou.“ (Žalm 27, 7)*

Všemohoucí Bože, ty jsi dárce pokoje.

Stojíme zde proto před tebou a prosíme:

Přispěj na pomoc světu, který je zasažen násilím,
a daruj lidem mír.

Posiluj v srdcích všech,
kteří mají zodpovědnost za tento svět,
odvahu bránit skutečnou spravedlnost,
svobodu a důstojnost všech lidí.

Upevňuj odhodlání všech,
kteří nasazují své síly v boji se zlem.

Uzdrav srdce mužů a žen, kteří
zaslepení nenávisť a sobectvím,
neváhají použít násilí pro dosažení svých cílů.

Probuď v nás vnímavost pro trpící
i ochotu jim pomáhat.

Nauč nás odpouštět těm,
kteří se proti nám provinili,
a prosit za odpuštění ty,
kterým jsme my sami ublížili.

Prosíme tě, Bože, vyslyš nás
skrže našeho Pána Ježíše Krista,
neboť on nám otevřel cestu do tvého království.

AMEN.

Lidé všechno zanechají na tomto světě, s sebou si ponesou jen lásku a to, co darovali...

Mějme lásku a pokoru a podporujme potřebné...

Vždyť lidé všechno, co zanechají na tomto světě, ztratí;
s sebou si však ponesou odměnu za lásku a za to,
co darovali potřebným;
za to dostanou od Boha štědrá odměna a odplatu.

sv. František z Assisi

Teprve v nebi uvidíme pravdu o všem. Na zemi je to nemožné.

(sv. Terezie od Ježíše)

V tu chvíli bude muset mnohé z toho,
co bylo vykřičeno a vystaveno na odív,
ustoupit síle a kráse dosud neznámých skutků
a slov založených na čistém a pravém úmyslu.
„Amen, pravím vám: Otec, který vidí i to,
co je skryté, vám odplatí.“ (Mt 6, 2.4)

Pochopila jsem, že bez lásky jsou všechna díla jen nicota, dokonce i ta nejskvělejší, jako je křísit mrtvé či obracet národy.
sv. Terezie z Lisieux

Vidět svět očima víry

Skončilo léto, přichází podzim a s ním sychravé podzimní dny. Den se stále více krátí a pomalu se plíží zima. A v tyto dny si připomínáme Slavnost Všechny svatých a Vzpomínku na všechny zemřelé. Je to doba, kdy více navštěvujeme hřbitovy, zdobíme hroby, zapalujeme na hrobech svíčky a více se modlíme za všechny zemřelé. Je to doba, kdy si více připomínáme ty, kdo už odešli na věčnost. Někdy si možná uvědomujeme, že ty naše vztahy nebyly nejlepší, proto je to potřeba v modlitbě vyznat a prosit za odpuštění, vždyť nad námi se klene Boží milosrdenství. Stačí podívat se na nebe. Podívat se na to z perspektivy Božího slova. Udělat krok ve víře směrem k našemu nebeskému Otci, znovu pohlédnout vzhůru a tak nabýt jistoty, že Bůh o nás ví a je stále s námi, přestože to necítíme a přemáhá nás strach a nejistota. Jsou to také chvíle, kdy si možná více uvědomujeme, že i náš život jednou skončí a my prožíváme strach ze smrti. Možná potřebujeme někoho, kdo nás vezme kolem ramen a řekne: „Neboj se!“ Nebo i my máme přinést naději někomu jinému, ať již Boha zná, nebo zatím ne. Vždy, když dovolíme Bohu, aby to vedl On, nikdy nás nezklame. Posiluje to naši důvěru v Něho. Bůh pro mě nechtěl nikdy nic zlého. V jeho blízkosti je vždy láska.

Svatý Jan Pavel II. zahájil svůj pontifikát slovy: „*Nebojte se! Nebojte se toho, co jste sami vytvořili, nebojte se ani všeho, co člověk vyrobil a čím je den ode dne více ohrožován! Nebojte se sami sebe!*“ *Kristus po svém zmrtvýchvstání řekl apoštolům a ženám: „Nebojte se!“ Tato slova potřebujeme slyšet dnes možná více než kdy jindy. Je nutné, aby zesílila jistota, že existuje ten, kdo drží v rukou osudy tohoto pomíjivého světa, kdo má klíče od smrti a podsvětí, kdo je alfou i omegou. A ten někdo je Bůh a to je Láska... Jen on se může plně zaručit za slova: „Nebojte se!“*

Ano tato slova potřebujeme slyšet v dnešní době, kdy již druhým rokem je válka na Ukrajině, kdy se znovu rozhořela válka mezi Izraelem a Palestinou, kdy jsou ve světě stále válečné konflikty, jak v Sýrii, v Africe a různých místech na světě. Potřebujeme se znovu ujistit, že Bůh je Pánem dějin, že Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozného Syna! Tento Syn zůstává v lidských dějinách jako Vykupitel. Vykoupení prostupuje celými dějinami lidstva i vším, co se událo do příchodu Krista, a připravuje eschatologickou budoucnost. Ježíš je tím světlem: „*To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila*“ (J 1,5). Moc Kristova kříže a vzkříšení je větší než veškeré zlo, z něhož by člověk musel mít strach.

Je to opravdu milost, že žijeme v zemi, která už několik generací nepoznala válku na svém území. Je to opravdu milost, že se před spaním nemusíme modlit za čisté nebe bez raket, že nám sirény znějí jen první středů v měsíci (zkouška sirén). A co my, jsme Bohu vděční? Stále jen slyšíme reptání na všechno, stále jsme nespokojeni. Jeden cestovatel, když se vrátil z cest, které absolvoval po stopách Miroslava Hanzelky a Jiřího Zikmunda, prohlásil, že se nikde nemají lidé tak dobře jako u nás. Je potřeba být Bohu vděční, a ne stále reptat a nadávat. Vzpomeňme na naše prarodiče, na ty, kteří prožili války, hlad, nedostatek, těžký útlak, pronásledování a nikdy tolik nereptali jako dnes my. Je potřeba vychovávat děti, aby si vážily práce, aby měly úctu k životu a práci každého člověka, věst je ke skromnosti a také aby uměly pracovat. Není dobré, když dostanou všechno, co chtějí. Ale také kolik dětí dnes žije v neúplných rodinách, nebo mají několik tatínků, maminek, nebo žijí ve střídavé péči, což vede k tomu, že nemají ten pravý domov, kde jsou milovaní a přijímaní. Peníze nenahradí lásku a přijetí. Snažme se vzájemně si odpouštět a šířit pokoj a lásku. Všechno je dovoleno, ale ne všechno prospívá. Umíme prosit Boha, ale jak málo už Bohu děkujeme, chválíme ho a oslavujeme. Jako těch deset malomocných, kteří prosili Ježíše, aby se nad nimi smiloval. Ježíš je poslal, aby se ukázali kněžím, a jak šli, byli uzdraveni po cestě do Jeruzaléma, ale jen jeden, když upozoroval, že je uzdraven, se vrátil, aby poděkoval a vzdal Bohu čest, a to byl Samařan. Ježíš řekl, nebylo jich uzdraveno deset a nikdo se nevrátil, aby vzdal Bohu čest, než tento cizinec. Kde jsou ti ostatní? Tak i my často o něco prosíme, a když se nám to splní, umíme Bohu poděkovat? Odpovíme si sami, spíše si často děláme nároky. Já si

to zasloužím.

Čeho se nejvíce bojíme? Podle různých průzkumů se předpokládá, že se lidé bojí především bolesti, zklamání, osamělosti a smrti.

V případě bolesti je příznačné, jak dobře jdou na odbyt utišující prášky, akorát je problém, že se jimi neřeší příčiny, ale důsledky. Bolest není jen záležitost těla, ale i duše. Mnozí potvrzují, že bolest duše, kterou prožívají při depresích, nepřejí ani největšímu nepříteli. Jsou to věci neoddělitelné. Jako křesťané můžeme mít vždy naději. Mnozí potvrzují, že to, co je drželo při životě, byla právě víra v Boha.

U zklamání se bojíme, že nás zklamou druzí lidé, nebo se bojíme, že zklameme my sami. Napomáhá tomu i dnešní společnost, která očekává především výkon. Může to souviset i s tím, v jaké rodině vyrůstáme, jestli můžeme zakoušet bezpodmínečné přijetí a lásku. Podstatné je, že Bůh nás miluje, že jsme mu vzácní.

U osamění je dobré rozlišovat mezi samotou, kterou občas potřebuje každý, a osamělostí, která ničí. Samota je být se sebou samým, a především s Bohem – v modlitbě, meditaci. A osamělost, kdy člověk nemá nikoho, o koho by se mohl opřít, komu se svěří i komu být užitečný. Je velmi důležité, aby starší i nemocní mohli prožívat vlastní důležitost a důstojnost. Nemocní a staří jsou pokladem společnosti, pro jejich modlitby a oběti. Každý je důležitý.

Smrti se snad bojí každý, máme přirozený pud sebezáchovy. Z víry pramení také veliké povzbuzení, že smrt není konec života, ale jeho proměna. Odchod z tohoto světa není otevření se nicotě, ale skutečnému naplnění. Jenže my máme strach patřit Bohu a dát mu plnou vládu nad naším životem. Potřebujeme důvěřovat Bohu, abychom se ve smrti dokázali vrhnout do Božího milosrdenství, naplno mu dát opravdu vše.

Víra spoléhá hlavně na Boha. *Apoštolové prosili Ježíše: „Pane, dej nám více víry!“ Pán jim řekl: „Kdybyste měli víru jako zrno hořčice, řekli byste této moruši: Vyrvi se i s kořeny a přesad se do moře, a ona by vás poslechla“ (Lk 17,5-6).* Poklad víry máme v hliněných nádobách, které se mohou snadno rozbit, jak říká apoštol Pavel. K podstatě víry patří to, že nespolečá sama na sebe, na svou sílu a schopnosti, ale na Boha, u něhož je všechno možné.

Jednomu chlapci se zdál sen: Přišel do andělského obchodu, kde za pultem stál anděl. Chlapec se zeptal: „Co nabízíte?“ Anděl odpověděl: „Všechno, co si přeješ.“ Chlapec začne vypočítávat, co by chtěl, žádné sobecké a malé věci: mír na celém světě, lásku mezi lidmi atd. Anděl ho po chvíli přeruší: „Je mi líto chlapče. Ty jsi mě špatně pochopil. My neprodáváme plody, ale jen semena.“ Prosit o více víry neznamená čekat hotové plody, ale dovolit jim růst ze semínka víry zakořeněného v Kristu; nespolečat na sebe, ale na Boha, jemu odevzdat svou malost i slabost a zakusit v nich jeho sílu. Spolu s apoštolem Pavlem můžeme říci: „*Všechno mohu v Kristu, který mi dává sílu*“ (Flp 4,13). Pak budeme mít sílu sloužit z vděčnosti a lásky. Naše služba, naše práce nejsou ničím, na čem bychom si mohli zakládat, nemůžeme si nic nárokovat. Není nic, co bychom nedostali. Naší odměnou je, že smíme sloužit. Že spolu s Marií můžeme říci „jsem služebnice Páně“. To je výsada, nezasloužená milost, nikoliv zásluha. A naší odměnou je sám Bůh.

Nezapomínejme se také modlit za vládu, jak také přikazuje apoštol Pavel: „*Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přímlyvy, díkuvzdání za všechny lidi, za vládce a za všechny, kteří mají v rukou moc, abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti a vážnosti. To je dobré a vítané u našeho Spasitele Boha, který chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu*“ (1 Tim 2,1-4). Takže místo reptání se modleme!

Ještě malá poznámka: Děkuji, že ke svatému přijímání jdeme spořádaně, netlačíme se, ale někdy vidím, že musí Pán Ježíš čekat na nás, ale měli bychom čekat my na něho. Děkuji, že chápete, co tím myslím.

Ludmila D.

Pro mě je modlitba vzlet srdce, je to prostý pohled k nebi, je to zvolání vděčnosti a lásky ve zkoušce i v radosti.

sv. Terezie z Lisieux

Farní pouť do Líchně

Začátkem září se „napodruhé“ uskutečnila plánovaná pouť do tzv. „polského Říma“, kterou před dvěma lety zastavil Covid 19.

Když jsme začátkem školního roku vyjeli, byl autobus zcela naplněn, a jedno místo čekalo i na „polský doprovod“ - P. Davida, který je v tomto čase kaplanem ve Strážnici. S naším otcem Marianem nás na pouť doprovázeli duchovně i organizačně. Otec David nás seznámil s polskými zvyky, s historií, gastronomií, a hlavně všechno, jako rodilý mluvčí, tlumočil.

První zastávkou bylo rodiště papeže Jana Pavla II. - Wadowice - s prohlídkou 3D muzea, která byla pro všechny velkým zážitkem. Přestože v muzeu byli někteří poutníci již vícekrát, vždy je další návštěva osloví novými dojmy. Pro mě osobně byl inspirující nápis na bazilice u slunečních hodin, na které se denně díval budoucí papež od kuchyňského stolu s mottem: „Čas běží, věčnost čeká.“

Po mši svaté v místě, kde byl pokřtěn Jan Pavel II., byl prostor na kafičko a tzv. krémovky, jeho nejoblíbenější zákusek.

Po dalších čtyřech hodinách jízdy směr Lodž, jsme dorazili do cíle

pouti. Všichni jsme se nejspíše rozhlíželi, kde a co to je – Lícheň, a my co jsme již toto místo v minulosti navštívili, jsme s napětím čekali na ohlasy.

Všichni se shodli na tom, že se to nedá popsat, to se musí vidět a prožít. Obrovská bazilika, do detailu promyšlená, vás ohromí svou majestátností, a to jsme ještě neprošli okolní kaple, zahrady a křížovou cestu na Golgotu.

Ráno nás budila v hotelu zvonkohra s mariánským podtextem. Celou pouť nás provázelo letní počasí, málo turistů, a tak si každý našel čas areál projít, posedět a vše vstřebat.

A to nás ještě čekal večerní program, kdy se zavírá zázračný obraz Matky Boží Lícheňské za varhanního doprovodu, který nás svou silou ohromil, a to dokonce i pánskou část poutníků.

Poslední den patřil Matce Boží Čenstochovské na Jasně hoře.

Velký dík všem účastníkům, kteří přijali pozvání k pouti, jak z naší strany, tak především od Matky Boží, již vděčíme za její doprovod a přímluvu.

Ivana Častulíková

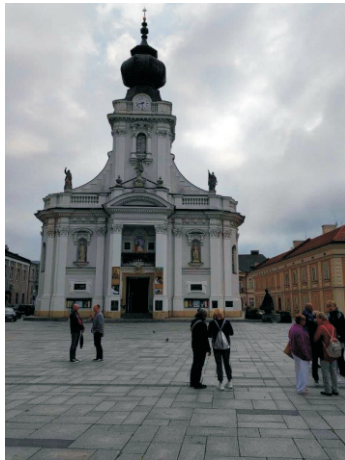
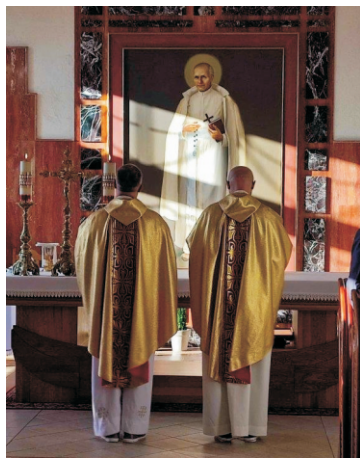

Foto Hana Cvešperová

Žij tak, jako kdyby tento den byl tvým posledním. Ráno je nejisté, včerejšek ti už nepatří, pouze dnešek je tvým.
sv. Maxmillián Maria Kolbe

USMĚVAVÁ SLEČNA

Znám jedno miminko a to má zvláštní schopnost pořád se usmívat a provokovat své okolí, aby si s ním hrálo. Je to holčička a já skutečně nevím, zda je jí tato schopnost vlastní kvůli tomu, že je to žena – začátečnice, nebo sangvinička – začátečnice. Leží si takhle na zádech v postýlce, žužlá si botu nebo cupuje chlupy z nějakého plyšáka a žvatlá si jen tak pro sebe. Vypadá, že ji okolní svět moc nezajímá, ale skutečnost je taková, že právě v tuto chvíli soustředěně číhá.

Jakmile se někdo šustne okolo postýlky, všechno rychle zahodí, vykulí oči, rozpřáhne ruce a začne se smát, až se zajíká. Jindy se jen tak nakloní, jakoby se cudně pýřila a udělá to svoje „grrriuuuum“. To mrně používá ještě další finty. Třeba krátce zavyská nebo všelijak krouží očima nebo se tak šibalsky dívá ze strany... Prostě to ovládá.

Návštěvy, hlavně pak ty dámské, jí za to rády chovají a povídají si s ní, a tak mimoděk dělají dobrovolně všechno to, co se holčičce líbí. Babičky jsou pak úplně samostatná kapitola. Naučily se znovu šišlat a tetelit se a vždycky u toho úplně změknou.

Znám ještě jiné miminko a to je pro změnu chlapeček. I on touží po přízni svého okolí. Rád se chová, napouští různé šňůrky a třásně slinami, miluje drbání a šeptání do ucha. Jenže si pozornost svého okolí snaží vynutit tím, že se napřáhne k přichozícímu a začne vriskat:

„Uáááá, uáááá,“ a zakrátko, když není po jeho, zoufale přejde v pořádný brekot. Návštěvy jsou z něho vyděšené a zajedou do svých ulit dřív, než stačí hošika pochovat.

Znám taky jednoho křesťana, který zorganizoval evangelizační shromáždění, a dokonce mu tam lidé skutečně přišli. On nepromarnil svou šanci a všem jim plamenným hlasem vysvětlil, že když hned nevyznají Ježíše Krista jako svého Spasitele, zahynou ve svých hříších. Lidé odtamtud zdrhali, až se za nimi zvedal prach.

Mrzí mě, když křesťané vypadají, jako když musí každé ráno spolknout syrovou ropuchu. Když si pořád stěžujeme na tu zkaženost kolem, místo abychom dávali svému okolí důvod alespoň trochu se pousmát, potěšit se a ohřát si srdíčko.

Nu a nakonec bych rád vzpomenu na praotce Abraháma, Izáka a Jáкова nebo na Josefa či Daniela. Lidé je znali jako milovníky spravedlnosti. Pak také vyzorovali, že je provází zdar. Tam, kde jiní selhávali, měli oni úspěch. Tím, že si své schopnosti nenechali pro sebe, ale používali svá požehnání pro potěšení a pomoc druhým, stali se pro veřejnost žádoucími. Vždyť přece nositelé dobrých zpráv jsou vždy vítáni.

Pavel Bosman Co napsal anděl do hlášení

BAREVNÍ SVATÍ

„Prosíme tě, Pane, daruj mi humor a milost porozumět vtipu,

ať mám radost ze života a radost umím druhým dát.“

(svatý Thomas More)

Pan farář se ptal dětí v náboženství, kdo je to světec. Kromě dobrých i méně dobrých odpovědí zaslechl také, že světec je ten, kdo barevně září. Takové odpovědi nerozuměl, a proto žádal doplnění. Dítě vysvětlovalo, že v obci, kde bydlí babička, mají v kostelních oknech barevná sklíčka, vitráže, kde jsou vyobrazeny postavy světců. Když při nedělní mši svatě svítí do kostela sluníčko, prochází jeho světlo barevnými sklíčky a obrazy svatých září barvami.

Tak si může svatého představovat jenom dítě. Představa dospělých věřících už bývá prozaičtější, ale zároveň chudší a v určitém směru i zkresenější. Světec podle jejich představ musí být bezdětný, protože rodičovské povinnosti jsou překážkou k plnému věnování se svatosti. Nejlépe by měl být svobodný, protože v manželství může dojít i na sex – a jak známo, ten není pro

kandidáta svatozáře to akurátní. Ale především a nade všechno by se měl chovat vážně. Doporučuje se až smrtelná vážnost, nebo ještě lépe: měl by se chovat přímo smrtelně. Veselá mysl, dobrá nálada a smysl pro humor jsou vlastnosti dozajista pochybné a nevypočitatelné. Osobně si myslím, že přesně takové představy naplňují nebe smíchem. Pokud se svatí něčemu smějí – a nemusí to být jen ti uvedeni v kalendáři – tak především našim pokřiveným představám o obsahu jejich svatosti. Život světců je skutečně barevný. Ono dítě mělo svým způsobem pravdu.

U svatosti jde v zásadě o dvě věci: být křesťansky poctivý na místě, kam nás Bůh povolal, a žít své poslání radostně. Ať už jako vyznavač, panna nebo mučedník. Proto si myslím, že bez radosti to nejde ani po zemi, ani do nebe.

K radosti lidské duše patří smysl pro humor a veselé srdce. Svatý Pavel na ně apeluje v listu Filipským, když píše: „Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se!“

Max Kašparů O radostech lidské duše

DÁVAT, ABYCHOM OTEVŘELI NEBE

Na chodníku jedné nákupní zóny sedí muž. Před sebou má papírový kelímek. Hlavu má skloněnou. Je to žebrák. Jaké myšlenky se vám honí hlavou? O takové lidi by se měl starat stát? Ten člověk by měl raději pracovat, ne? Kdo ví, za co ty peníze utrácí? Opravdu je na tom tak, že musí žebrat?

Takové myšlenky jsou lidské a já si také myslím, že si má člověk žebráka v klidu prohlédnout. Ale na jedno bychom neměli zapomínat: jak velmi snadno člověka vykolejí rána osudu. Možná ten muž, co sedí na ulici, ztratil při autonehodě ženu, kterou miloval. Možná mu těžká nemoc vzala chuť k životu a nyní už nemá potřebné síly, aby se se životem dále pral. Tento životní osud z něj nevyčteme, ani kdybychom si ho měřili sebestřísněji. Je možné, že si opravdu zaslouží náš soucit. Je možné, že naše slitování je to jediné, co jej chrání před naprostým zoufalstvím.

Nedávno jsem dostal dopis od jedné mladé ženy, v němž mi psala, jaké štěstí může znamenat malý dárek. „Mé první setkání s vámi na mě silně zapůsobilo,“ napsala. „Dal jste mi kus koláče, protože jsem v tombole na svátek svatého Benedikta nic nevyhrála. Koláč je pro šestileté dítě něco tak úžasného, že si to dodnes pamatuji.“ Musela být tehdy opravdu nešťastná. A jak nepatrný byl zármutek tohoto

děvčete ve srovnání s bídou, s níž se může potýkat náš žebrák.

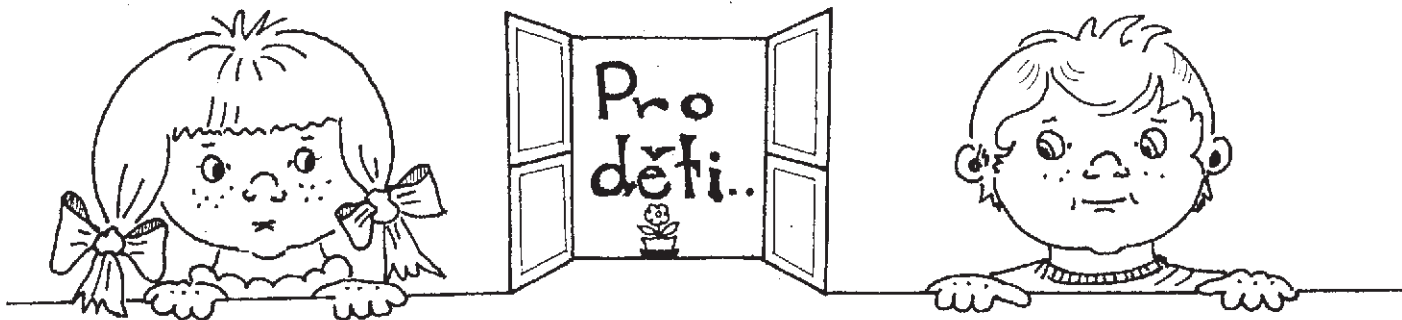
Jeden přítel mi vyprávěl, co zažil v Africe. Plazila se k němu s napřaženou dlaní žena bez nohou, a protože neměl u sebe žádné mince, dal jí nejmenší bankovku, kterou měl v peněžence – pro tu ženu to byla spousta peněz. Když šel dál, slyšel za sebou její křik. Ptal se svého průvodce, co to znamená. „Volá: Samo nebe se nade mnou smilovalo!“ odpověděl průvodce. Křik té ženy můžeme klidně brát doslova. Když zakusíme tak konkrétní soucit svých bližních, skutečně hledíme na chvíli do Boží tváře. A my jsme vyslanci Boží lásky, protože pomáháme lidem, kteří už si sami pomoci nedokážou. Bůh nás potřebuje. Jsme jeho ruce, jeho nohy, jeho ústa a také jeho srdce. Nemusíme toho dávat příliš mnoho. Když ale nedáme nic, zůstane nebe zavřené.

Notker Wolf Prokletý mobil

Úkon poslušnosti provedený z lásky k Bohu znamená víc než tvrdé pokání uskutečněné z vlastní vůle.

bl. Uršula Ledochowska

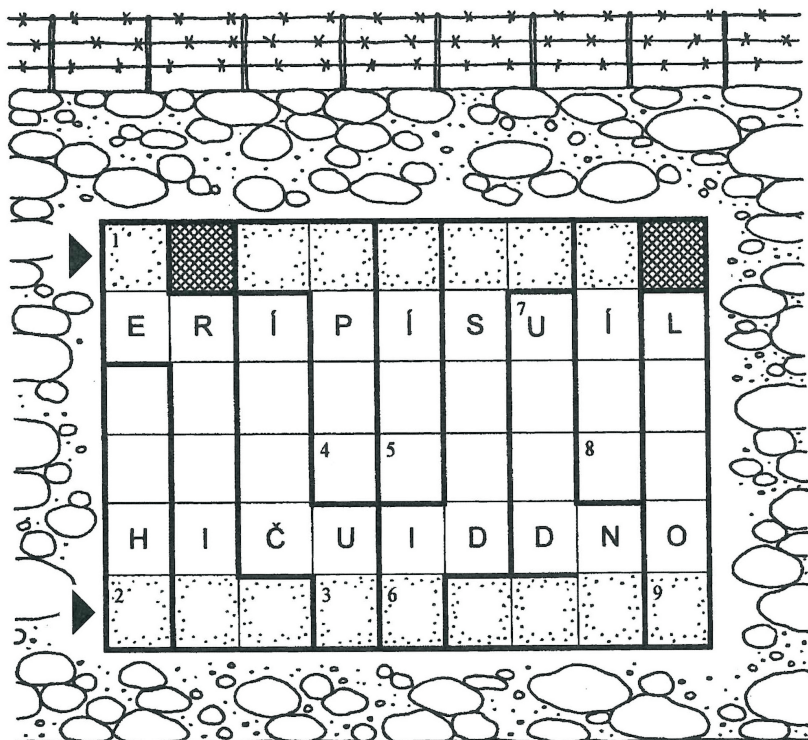
BÍLÁ KNÍŽKA

Byl jednou jeden smutný knihař. Ne že by se mu práce nedařila nebo že by se mu vedlo špatně. Důvodem jeho trápení byly knížky, které poctivě vázal a vlepal do krásných desek. Věnoval jim spoustu času a práce a patřilo jim celé jeho srdce. Ty knížky se ale navzájem neměly rády. Každou noc sváděly

BLAHOŠLAVENÍ PRONÁSLEDOVANÍ

Ježíš slibuje nebeské království těm, kteří jsou pronásledováni pro spravedlnost. Sám se pronásledování a utrpení nevyhnul. Mnozí lidé snášeli pro víru v Boha mučení, dokonce položili i život. Ježíšovo blahoslavenství se však týká i nás, protože každý může svou víru osvědčit ... *(dokončení věty zjistíš z tajenky meandrové doplňovačky).*

Podle legendy dole doplň slova do tabulky. Každé slovo začíná v políčku s příslušným číslem a vписuje se tak, jak umožňují silné čáry.

1. dívka, která podala Ježíšovi roušku; 2. živel způsobující hoření; 3. týrání;
4. snášet bolest; 5. nástroj umučení Krista; 6. patřící židům; 7. Ježíšovi následovníci; 8. skutek proti Bohu; 9. jednohlasý liturgický zpěv

Katechetický věstník č. 10/2005-06 © Biskupství brněnské

kruté boje – knihy politické s náboženskými, zábavné s vědeckými, ilustrované s neilustrovanými, vázané v kůži s vázanými v plátně – někdy také všechny proti všem. Ráno pak byly potřhané a pomačkané a rozházené po celé vazárně, takže knihař měl do oběda co dělat, aby je dal trochu do pořádku. Není divu, že ho to hněvalo a deptalo.

Jednou si posteskl: „Děvenky moje milované, co si s vámi mám počít? Neplatí na vás ani prosby ani hrozby, jste pořád tak pyšné a sobecké, že mi to jednou utrhne srdce.“ Slyšel to jeho syn a bez váhání navrhl: „Víš co, tati? Já sám se stanu knížkou a ukážu jim, jak je to krásné, když se všichni mají navzájem rádi!“ Bylo to jediné možné řešení, pokud nechtěli vazárnu rovnou zavřít, a proto pan knihař na synův návrh přistoupil.

Tak se mezi knihami v regále objevila zbrusu nová, zářivě bílá knížka. Sotva se trochu porozhlédla a přivykla novému prostředí, dala se do řeči se svými sousedkami. Nejdříve se bavily o takových obyčejných věcech, jak se knihy obvykle bavivají, když zrovna nemají co dělat. Ale pak bílá kniha nenápadně stočila hovor na meziknižní vztahy. Tvářila se, jako by nevěděla, co její sousedky v noci provádějí, ale mluvila s takovým nadšením o vzájemné lásce, že v nich probudila velkou touhu takové vzájemné vztahy uskutečnit. Ráno byla většina knih opět škaredě pocuchaná, ale kolem bílé knihy byl ostrůvek klidu a pohody. Uzavřely dokonce smlouvu na obranu proti pronikání pokoje a schválně rozněcovaly spory. Pokusily se také bílou knihu zlikvidovat jako svého úhlavního nepřítele. Ale i když ji v noci poničily tak, že vypadala jako vhodný příspěvek do sběru starého papíru, ráno byla knížka zase na svém místě v nejlepší pořádku.

Trvalo to dlouho, ale přece jenom zlobivých knih stále ubývalo, i když se snažily ze všech sil zničit své mírumilovné sestry a dokonce proti nim pořádaly trestné výpravy. Když už zbylo jenom několik nenapravitelných štváčů, rozhodl se pan knihař učinit s nimi krátký proces. Posbíral je do pytle, odnesl do sklepa a potom jim doporučil: „Jen se rvěte dál. Čím víc budete potřhané, tím lépe se s vámi bude zatápět pod kotlem.“ Chtěl jim dát poslední šanci k projevení dobré vůle a snahy o pokojné soužití. Příslušnice bojové aliance se však do sebe pustily tak, jak ještě nikdy: vzájemně si na sobě vybíjely zlost a byly tak zaslepeny svou zlobou a zuřivostí, že do rána z nich zbyly jen samé cáry a cancoury. Od té doby vládla ve vazárně láska a pohoda. Panu knihaři i jeho synovi se dílo dařilo, nikdo už je nekazil. Knížky se měly navzájem rády a na darebačky ve sklepech si už ani nikdo nevzpomněl.

P. Václav Trmač

Ptáš se, co má člověk dělat, aby celý den chválil Boha? At' děláš cokoliv, dělej to dobře a s láskou a chválil jsi Boha.

sv. Augustin

... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

Učitelka se nedopatřením dostane do pekla. Bloumá, rozhlíží se, nakonec si zaleze do kouta a pozoruje cvrkot, až ji tam najde při kontrole Lucifer: „Ženská, co tu děláte, tohle je nějaký renonc, vy přece patříte do nebe. Tohle je peklo.“ „Peklo? A já myslala, že je to velká přestávka.“

Ve školní jídelně si přisedl student k profesorovi a ten říká: „Prase si nezaslouží, aby sedělo s labutí.“ Student se zvedl s odpovědí: „Tak já letím.“ Čímž samozřejmě pana profesora namíchl a ten se rozhodl, že mu dá zabrat u zkoušek. Bohužel pro něj, student na všechno odpověděl bezchybně. Proto mu dává poslední otázku: „Kdybyste si mohl vybrat ze dvou pytlů a v jednom bylo zlato, ve druhém rozum, který byste si vybral?“ Student po chvíli řekne, že by si vybral ten se zlatem. Profesor vítězoslavně: „No vidíte, a já bych si vybral ten s tím rozumem.“ Student neváhá: „Vždyť jo, každý si vybere to, co mu chybí.“ Profesor už je tak vytočený, že na studentův test napíše BLBEC a pošle ho pryč. Student odchází, aniž by se podíval na hodnocení a za chvíli se vrátí s otázkou: „Pane profesore, vy jste se mi tu sice podepsal, ale nenapsal jste tu žádnou známku...“

V hodině učitelka vykládá látku: „Děti, ví někdo z vás, co je to pštros?“ Ani jeden žák to neví, a tak vysvětluje: „Pštros je taková velká slepice, velká asi jako já...“

Dežo našel práci. Měl za úkol natírat plot kolem továrny. První den natřel padesát metrů, druhý den jen třicet a třetí den jen deset. Mistr se ho ptá: „Jak je možné, že natíráš den ode dne míň a míň?“ „Protože to mám pořád dál a dál k plechovce s barvou.“

Ředitel firmy se chlubí před vládní delegací: „Podívejte se na tohoto mladíka. Před půl rokem maturoval, za měsíc už tu dělal vedoucího oddělení a teď mi dělá náměstka. Tak skvělou kariéru za tak krátkou dobu. Mám pravdu, mladý muži?“ „To víš, že jo, tati...“

Pohovor u Českých drah: „Dobrý den, já se hrozně omlouvám za zpoždění...“ „Jste přijat!“

Na personálním oddělení zvoní telefon: „Dobrý den. Řekněte mi, prosím, jak dlouho u vás pracoval pan Majzlík?“ „Asi tři měsíce,“ odpovídá referentka. „Ale on uvádí, že u vás byl zaměstnán dva roky.“ „To byl, ale vy jste se ptal, jak dlouho pracoval.“

„Když jsem si tě bral,“ praví manžel, „byl jsem do tebe celý blázen...“ „Vidíš to,“ na to žena, „já už tehdy tušila, že nejsi úplně normální.“

Internetový zdroj: hubatá černoška

S TÍM BURČÁKEM MUSÍME, BRATŘE
CELESTÝNE, OKAMŽITĚ PŘESTAT.
TADY ČTU, ŽE MLADÉ VÍNO NEPATŘÍ
DO STARÝCH MNICHŮ!

Prostitutka v nebi - aneb... "nevěstky vás předejdou"

Dveře do ráje se otevírou a trochu rozpačitě vejde žena s nazrzlými odbarvenými vlasy. Na sobě má nápadně sešlé oblečení. „Je tu. Adéla od mostu,“ uvádí ji anděl. Pán Bůh zvedne hlavu. S rozzářeným, radostným výrazem ve tváři vstane, rozpřáhne náruč a řekne: „Konečně, dcero moje!“ „Pane,“ řekne žena bez jediného pohybu, aniž by zvedla oči, „já...“ „Mám takovou radost!“ pokračuje Pán Bůh. „Ale já,“ namítne žena, „ani nevím, jak jsem se tu ocitla. To bude nějaký omyl, Pane. Nemyslím si, že tohle je to pravé místo pro mě. Jak jsem se sem dostala?“ opakuje. „Poslal jsem pro tebe.“ „Ale já jsem Adéla.“ „To vím, to dobře vím,“ přeruší ji Pán Bůh. „Jsi tady, protože jsem evangelium svého Syna četl i já, a velmi dobře znám i tvoje srdce.“

Na stole v Boží kanceláři totiž leží Adélino srdce: je otevřené a dá se v něm číst jako v knize. V tu chvíli vejde anděl tajemník a zašeptá Pánu Bohu do ucha: „Anděl strážný vzkazuje, že u brány stojí ředitelka zbožného sdružení toho a toho a s ní vedoucí organizace těch a těch. Dále je tam jedna vznešená dáma z rodu XY, čestná předsedkyně patronátu nad tím i oním, a uvítaly by, kdyby mohly být urychleně přijaty. Ať počkají, ať počkají,“ odpoví Pán Bůh. Anděl se ale odváží naléhat: „Říkaly, že je moc dobře znáš a že tedy... A pak – mají spoustu zavazadel a chtěly by se ubytovat.“ „Já že je znám? Kdo je to? Aha, asi jsem je někdy viděl, ale ať stejně počkají. A cos říkal? Že mají spoustu zavazadel? Co v nich mají?“ „Předpokládám, že samé 'dobré skutky' a 'záslužné činy'.“ „Tak je zatím uvědom, že tu zavazadla nesmějí.“

Adéla dál stojí u dveří. „Moje srdce?!“ rukama si zakrývá obličej. „O čem v něm chceš číst? O tom, jak uboze jsem žila, o mém nešťastném životě? Pane, nech mě raději odejít!“ Ale Pán Bůh si pomalíčku pročítá Adélino srdce. „Je tak štedré, tak opravdové, tak upřímně pokorné! Není v něm ani stopy po pokrytectví. Žádná přetvářka. Kéž by takové srdce měli moji dlouholetí věřící!“

Čestná předsedkyně patronátu nad tím a oním si mezitím u brány zavolala anděla vrátného: „Pojď sem. Poslouchej, připomněl bys laskavě Pánu Bohu, že tu na něho čekáme? Jsme unavené po cestě, máme spoustu zavazadel a je nám horko k zalknutí. On nás už dlouho zná, jsme blízcí přátelé. Kolikrát jsme jen spolu jedli u jednoho stolu (zapomněli na Matouše 7, 22-23!). Nechápu, proč se k nám nechová trochu uctivěji. Jen tak mimochodem,“ pokračuje jízlivě, „pokud mě neklamal zrak, tak nás předběhla jakási Adéla, všeobecně dobře známá.“

Anděl tedy odejde. Po chvíli, která těm třem připadala jako věčnost, se vrací se vzkazem: „Bůh řekl: 'Ať počkají. Ať chvíli počkají.'“ „To nechápu,“ poznamená druhá žena a otírá si pot z čela. „To opravdu nechápu: zná nás, přijdeme sem unavené, protože jsme celý život chránily jeho zájmy na zemi, a on nás nechá projít tak dlouhým očištěm.“

Menico (poťouchlý a neposedný čertík, který umí někdy i poslouchat...), který se právě potlouká kolem rajsých bran, mrkne na anděla strážného. Pak se otočí ke třem nešťastnicím: „Četly jste někdy evangelium? I já znám to místo, kde je psáno, že ti kdo jsou – však vy víte jací – vás předejdou...“ (Matouš 21, 31)

Lia Cerrito Z Boží kanceláře

Abychom konali dobro, vystačí mít trošku odvahy být připraven k přijetí jakéhokoli pokoření, neponižovat nikoho, být vždy milujícím.
sv. Jan Bosco

ZVEME TĚ NA:

24 – hodinový MARATON MODLITEB

růžence či jiných modliteb, nebo jen tak mlčky prožitý čas s Bohem, který začne v pátek

24. listopadu v 18 hodin mší svatou

a skončí v sobotu 25. listopadu v 18 hodin opět mší svatou

Možná právě teď padl tvůj zrak na toto pozvání a hned zareaguješ „co zase vymýšlí“. Nestačí návštěva nedělní mše? Co víc by po nás Bůh chtěl? Ale Bůh po nás nechce vůbec nic, ten jen trpělivě čeká, až my sami přijmeme jeho pozvání a přijdeme k němu a pustíme ho do svých životů. A začátek doby adventní je k tomu jedinečnou příležitostí.

- Oslavili jsme svátek svaté Cecílie, patronky našeho kostela
- Čeká nás Slavnost Ježíše Krista Krále
- Ocitneme se na prahu nového církevního roku

A právě na závěr roku každý rekapituluje, otáčí se za uplynulým obdobím a s chvěním přemýšlí, co ho čeká v roce novém.

To nás inspirovalo k uskutečnění této akce a zvláště, když do toho vstoupil a požehnal tomuto dění náš otec Marian.

A o co vlastně jde? Začneme v pátek večerní mší svatou a po ní už před vystavenou Nejsvětější Svátostí proběhnou Modlitby matek. Od 21 hodin je se mohou k tomuto maratonu v modlitbě přidat všichni ti, kteří přijmou pozvání:

společenství, rodiny, manželé, děti, bířmovanci, členové farní rady, různé jiné skupinky (například z obcí) či jednotlivci. Je zván každý, kdo chce prožít čas v Boží přítomnosti, kdo si chce urovnat myšlenky, odevzdat v modlitbě ty, na kterých mu záleží (i sám sebe). Před oltářem bude stát skleněná dóza, do které můžete vkládat své úmysly – na tyto úmysly bude sloužena půlnoční mše svatá 24. prosince. Na stolku před oltářem bude růženec pro společnou modlitbu – jen ho vezměte do ruky jako nástroj modlitby, ale neodnášejte. A aby v kostele Ježíš nezůstal ani chvíli sám, je třeba se zapsat na připravený formulář v předsíni kostela na nějaký čas (tak jako na první pátek).

Program:

- začátek v pátek 24. listopadu v 18 hodin mší svatou
- 19-21 hod. modlitby matek
- od páteční 21. hodiny do sobotní 17. hodiny jednotlivé skupinky podle zapsání
- Sobota 17 hodin – Modlitby chval
- 18 hodin mše svatá sloužena za nás všechny

Modlitby matek

Růženec

Růženec vznikl jako lidová obdoba recitování 150 žalmů, které nahradilo opakování stejného počtu modlitby Zdrávas Maria. Protože podle Písma svatého před Boha přistupuje celý člověk, tělo i duše, spojuje modlitba růžence vnější výraz modlitby ústy s rozjímáním Kristova života v srdci. Opakování modlitby „Zdrávas“ poskytuje vnitřní kontemplaci přirozený rytmus a navíc umožňuje, aby se v modlitbě spojilo společenství věřících. Věřící na této cestě ke Kristu napodobují jeho Matku, Pannu Marii, která „to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom“ (Lk 2, 19 a 2, 51).

Modlitba je rozdělena do oddílů po deseti Zdrávasech, každý z nich je uveden modlitbou Otče náš a zakončen chválou Sláva Otci. Každý tento „desátek“ je spojen s jedním tajemstvím naší spásy. Podle témat jsou rozdělena na tajemství radostná, bolestná a slavná; v roce 2002 připojil papež Jan Pavel II. ještě pět tajemství světla, aby do modlitby začlenil i tajemství Ježíšova veřejného působení.

Název modlitby „růženec“ je odvozen od obrazu věnce růží, věnovaných Matce Boží a jejímu Synu. Jeho symbolem je růženec, jakási smyčka ze zrněk (korálků) rozdělených na pět desátek. K nim je připojen přívěšek s pěti korálky ukončený křížkem; na něm se modlí úvod k růženci. Po vyslovení příslušné modlitby (Otče náš, Zdrávas atd.) posuneme prsty k dalšímu zrnku. Tak se můžeme soustředit na rozjímání a nemusíme se zabývat počítáním

vyslovených modliteb. Podle návrhu svatého Jana Pavla II. se můžeme růžencová tajemství modlit takto: pondělí – radostná; úterý – bolestná; středa – slavná; čtvrtek – světla; pátek – bolestná; sobota – radostná; neděle – slavná.

Modlitba růžence, svou povahou mariánská, je modlitbou plynoucí ze srdce orientovaného ke Kristu. Svými střídými prostředky vyjadřuje hloubku celého křesťanského poselství a je téměř jejich shrnutím... Křesťanský lid se tak vydává do školy Mariiny, v níž je přiveden ke kontemplaci krásy Kristovy tváře a zakoušení hlubin jeho lásky. (svatý Jan Pavel II.; Rosarium Virginis Mariae)

Odpoledne jsem prochodil desítky kilometrů, ode dveří k oknu, od okna ke dveřím. Modlil jsem se přitom kompletní růženec. O jeho tajemstvích jsem rozjímal nejrůznějším způsobem: jednou, že jdu v Ježíšových stopách, jindy jsem uvažoval o skutcích milosrdenství, také o Desateru nebo Kázání na hoře. Modlil jsem se v Kristově duchu, aby všichni jedno byli, za pravoslavné, české bratry, husity, židy, za věřící i nevěřící, za sjednocení křesťanů a porozumění mezi národy, zejména mezi Čechy a Slováky. (Václav Vaško o růženci v komunistickém vězení)

(viz Modlitební knížka)

Mlčení nebudeš nikdy litovat, nadměrného mluvení – nejednou.

bl. Josemaría Escrivá

KŘTY

ZÁŘÍ

Barbora Dvořáková
Štěpán Šustek
Petr Kročil
Elen Bartošová
Nela Ocelíková
Viktorie Zvonková
Tobiáš Kučera

SVATBY

ZÁŘÍ

23.9. Mgr. Tomáš Studeník, Slavičín + Zuzana Krasňanská,
Bohuslavice nad Vlárí

ŘÍJEN

7.10. Josef Fojtík, Nedašova Lhota + Kateřina Fojtíková,
Slavičín

POHŘBY

ZÁŘÍ

29.9. Jiřina Uchytlová, 1938, Slavičín

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ – největšího daru, který Kristus svěřil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlase se nám: Křest dětí buď hned po narození, nebo alespoň 1 měsíc před křtem. (Křty jsou zpravidla 3. sobotu v měsíci v 11 hodin nebo po domluvě 3. neděli při mši svaté v 11 hodin)**

Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok.

(Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigílii.)

Zamýšlený **církevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem.

Svátost nemocných udělujeme po individuální domluvě.

Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa ----- 15.00 – 16.00

Pátek 8.30 – 9.30 15.00 – 16.00

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad) : 739 245 911

Mons.P. Marian Dej (soukromé): 731 919 369

E-mail: faslavicin@ado.cz

Web: www.faslavicin.cz

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECÍLIE VE SLAVIČINĚ

NE 7.15 hodin

9.15 hodin

11.00 hodin

PO, ST, PÁ 18.00 hodin

ÚT, ČT, SO 7.00 hodin

viz: www.faslavicin.cz

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

28.10. - 3.11.	Hrádek 1
4.11. - 10.11.	Hrádek 2
11.11. - 17.11.	Hnilová, Bothová, Zvoničková, Kotásková, Koncerová, Frolová, Vyorálková
18.11. - 24.11.	Mňačková, Cvešperová, Hlavicová R., Koudelová T., Koudelová E., Argalášová,
25.11. - 1.12.	Nevšová
2.12. - 8.12.	Lipová
9.12. - 15.12.	Divnice
16.12. - 22.12.	Semerádová J., Hrnčířiková L., Kosečková, Rašková, Brhelová, Strnadová, Miličková
23.12. - 29.12.	Obadalová, Durdáková, Borová, Tománková, Kuželová, Lagová

Všem, kdo se podílejí na úklidu, upřímně Pán Bůh zaplat'.

Řešení ze strany 7: ...V TĚŽKÝCH OKAMŽICÍCH.

(1. Veronika; 2. Oheň; 3. Mučení; 4. Trpět; 5. Kříž; 6. Židovské; 7. Učedníci; 8. Hřích; 9. Chorál)

NESUŤ!

Všichni si přejeme, aby nás v den soudu Pán posuzoval laskavě a zapomněl na četné poklesky, jichž jsme se v životě dopustili. Pokud tedy pořád druhé jen posuzuješ, budeš souzen stejnou měrou. Pán po nás chce, abychom se na sebe nejprve podívali do zrcadla. Hleď do zrcadla, abys viděl, jaký jsi. „Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve svém oku nepozoruješ? Nebo jak chceš říkat svému bratrovi: Dovol, ať ti vyndám z oka třísku, a sám máš ve svém oku trám?“ Když něco takového učiníme, co nám řekne Pán? Toto: „Pokrytče! Napřed vyndej ze svého oka trám, a teprve potom budeš dobře vidět, abys mohl vyndat třísku z oka svého bratra.“ Proto je tak ohavné soudit! Pouze Bohu přísluší soudit, pouze jemu! Nám pak láska, porozumění a modlitba za druhé, když vidíme nedobré věci, ale také rozmluva s dotyčným: „Poslyš, vidím to a to. Možná, že bys měl...“ Nikdy však nesoudit. Nikdy! Proč nemůže být náš soud stejný jako ten Boží? Protože je Bůh všemohoucí, a my nikoli? Ne proto. Našemu soudu totiž chybí něco velmi důležitého, co je vlastní Božímu soudu. Milosrdenství. Když soudí Bůh, soudí milosrdně.

POKOJ ZNAMENÁ PRÁCI KAŽDÝ DEN

Pokoj je dar, je to životní cesta, kterou má každý rozvíjet. A tato cesta nám říká, že tento dar máme přijmout také my a udělat mu cestu ve svém životě. Nechat ho vstoupit do nás, nechat ho vstoupit do světa. Pokoj se nevytváří ze dne na den. Pokoj je dar, který musí být přijímán a na kterém se musí denně pracovat. To my, lidé, denně činíme krůčky k míru. Je to naše práce. Když tvoříme mír, pracujeme ale s darem, který jsme dostali. Pokoj je dar, na kterém máme pracovat každý den, v každodenních maličkostech. K čemu jsou velké mírové manifestace, velká mezinárodní shromáždění, pokud se tento mír nevytváří v malém? Je třeba prosit Boha o milost moudrosti, jak tvořit pokoj v každodenních maličkostech, a přitom hledět na horizont celého lidstva. Jaké je tvé srdce dnes? Je pokojné? Nejen-li pokojné, tak předtím, než o pokoji budeš mluvit, uspořádej své srdce k pokoji. Jak je na tom dnes tvá rodina? Je pokojná? Nejsi-li schopen vést svou rodinu, své kněžství, své společenství vpřed v pokoji, slova o pokoji pro svět k ničemu nebudou.

365 dní s papežem Františkem

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 300 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 608 746 325 nebo 731 646 734 a Magdalena Durdáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v přední kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplat'. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde 3.12.2023 na 1. neděli adventní. Uzávěrka bude v neděli 19.11.2023. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V článcích jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!